

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 714/2014
02.12.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Снежане Андрејевић, председника већа, Споменке Зарић и Бисерке Живановић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца М.П. из М., Општина А., чији је пуномоћник М.Ђ., адвокат из А., против туженог G.s. ДОО А., чији је пуномоћник Д.П., адвокат из Б., ради поништаја споразума о престанку радног односа, решења о престанку радног односа и остваривања новчаних потраживања, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3193/13 од 05.03.2014. године, у седници већа одржаној дана 02.12.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца М.П. из М., Општина А., изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3193/13 од 05.03.2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу, Судска јединица у Алексинцу П1 2278/13 од 06.08.2013. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев, па је поништен као незаконит споразум о престанку радног односа број 10-546/12 од 13.01.2012. године закључен између тужиоца и туженог, као и решење број 10-547/12 од 13.01.2012. године којим је тужиоцу престао радни однос, па је наложено туженом да тужиоца врати у радни однос на послове које је обављао пре престанка радног односа. Ставом другим изреке је усвојен тужбени захтев па је обавезан тужени да тужиоцу на име припадајућих зарада за период од 14.01.2012. године до 31.10.2012. године исплати појединачне месечне износе са законском затезном каматом на сваки појединачни износ од дана доспелости па до исплате и да тужиоца пријави на обавезно социјално осигурање и уплати порезе и доприносе на наведене износе надлежним фондовима по важећој стопи на дан уплате, а ставом трећим изреке је обавезан тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 77.100,00 динара од пресуђења па до исплате.

Апелациони суд у Нишу је пресудом Гж1 3193/13 од 05.03.2014. године, ставом првим изреке, преиначио првостепену пресуду тако што је тужбене захтеве тужиоца одбио као неосноване, а ставом другим изреке је преиначио одлуку о трошковима парничног поступка и обавезао тужиоца да туженом исплати износ од 64.350,00 динара.

Против наведене другостепене пресуде тужилац је преко пуномоћника изјавио благовремену ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу одредбе члана 408. ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11) и утврдио да ревизија није основана.

У проведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ни битна повреда на коју се ревизијом указује.

У правноснажно окончаном поступку је утврђено да је тужилац био у радном односу код туженог, распоређен на радно место шивача. Писаним упозорењем од 10.11.2011. године упозорен је на постојање разлога за отказ уговора о раду, због повреде радне обавезе у виду неблаговременог, несавесног и немарног извршавања радних обавеза из члана 73. тачка 1. Правилника о раду туженог и члана 9. став 5. тачка 1. Уговора о раду. Дана 13.01.2012. године тужилац је у присуству више лица потписао споразум о престанку радног односа и истог дана је донето решење којим му је отказан уговор о раду применом члана 177. Закона о раду, уз писмено обавештење о последицама које производи споразумни раскид радног односа.

Код тако утврђеног чињеничног стања, правилно је другостепени суд као неоснован одбио тужбени захтев.

Наиме, тужилац је због повреде радне обавезе писмено упозорен 10.11.2011. године и против њега је покренут дисциплински поступак, који није био окончан у моменту потписивања оспореног споразума.

Код неспорне чињенице да је тужилац био упознат да је против њега због учињене повреде радне обавезе покренут поступак за отказ уговора о раду, као и о последицама споразумног престанка радног односа, неосновано је указивање у ревизији да је другостепени суд погрешно применио одредбу члана 62. Закона о облигационим односима. Из наведеног следи да тужилац приликом потписивања побијаног споразума није био у заблуди у погледу садржине писмена које потписује, а за друге мане воље у смислу одредаба Закона о облигационим односима нису пружени докази.

Како је тужиоцу радни однос законито престао, то је неоснован и његов тужбени захтев за враћање на рад и накнаду штете у висини изгубљене зараде за тражени период.

Осталим наводима ревизије се побија утврђено чињенично стање и оцена изведених доказа, што није дозвољено у поступку по ревизији у смислу одредбе члана 407. став 2. ЗПП, те ове наводе Врховни касациони суд није ни испитивао.

Из наведених разлога је на основу члана 414. став 1. ЗПП одлучено као у изреци.

**Председник већа – судија
Снежана Андрејевић**